

Mere om Apistogramma. Af Claus Holm Sørensen.

For et stykke tid siden skrev jeg en artikel om Apistogramma, en fiskeart jeg selv finder meget smukke. Der var desværre nogen, der fejlagtigt troede at jeg anbefalede, disse i artiklen, små prægtige Cyklider til begyndere, det mener jeg ikke selv, da de arter som jeg beskrev, normalt ikke findes i større mængder på markedet, derfor alene ved deres pris vil skræmme begynderen væk fra sig. Når det er sagt, mener jeg, at der findes mange andre typer dværgcyklider fra Syd Amerika, som vel sagtens egner sig til de første stive skridt, i ciklideakvariestikken. Men det er klart, at arter som *Papiliochromis ramireze*, *Dicrossus filamentosa* eller *Taeniacara candidi* er nogle vanskelige hertuger at have med at gøre, men tit og ofte er det jo sådanne fisk, som vi ser i dyrehandlerne, alle kender dem under navnene Sommerfugleciklide, Skakbrædtciklide og Torpedociklide. Mange vil endog hævde, at disse fisk, er vel egnede til begyndere. Det kan de for så vidt have ret i, hvis man derved mener, at de selvfølgelig kan overleve i en forholdsvis lang periode, og de i denne periode ser ud til at trives, for det utrænede øje. Men de rigtige farver, det at få dem til at yngle, for derefter at opfostre ungerne, det sker sjældent, hos de mere utrænede akvarister. Da disse jo ikke er kommet ud i det "Vand-vid" som mange erfarne akvarister, bevæger sig ud i. For at få det fulde udbytte ud af sådanne "problem" fisk, er man altså nødt til at bruge mineralfattigt vand, altså blødt og surt vand, som det vores Diskos akvarister altid snakker om. Især hvis det drejer sig om vildtfanget fisk.

Men heldigvis er det jo ikke alle Syd Amerikanerne, der er lige svære at have med at gøre, f. eks den lille smukke *Crenicara punctulata*, er egentlig slet ikke så vanskelig at holde og avle med, alene dens robuste udsende gør, at man næsten får indtrykket af, at her er der en god og nem fisk. Desværre er det ikke så tit, at den findes i handlen. Hvis man sammenligner den med *D. filamentosa*, (en af de fisk der hyppigst importeres fra Syd Amerika, sammen med de røde Neon.) der med sin slanke krop næsten ser alt for skrøbelig ud. Ja så er *C. punctulata* højrygget, kraftig bygget. Tidligere var de to arter i samme slægt, da der var nogle lighedspunkter mellem dem. De lignede hinanden i hovedet bl.a. på mundens facon, samtidig stiger pandens profillinie i en rund bue op fra den ende- og understillede mund. Mens ryglinien hos *D. filamentosa* kun stiger langsomt fra panden til rygfinnen, således at den synes, at forløbe næsten vandret, ja så beskriver den hos *C. punctulata* en bue, som når sit højeste punkt ca. ved rygfinnens begyndelse. Man kan undre sig over at de to fisk tidligere var i den samme slægt, *Crenicara*, da de ikke blot adskiller sig ved deres skikkelse, men også i deres farve, tegninger og finernes udsende. *C. punctulata* mangler den lysende, hvidlige bugfarve og de blå-sølvskinnende skælårer, som kanter halemarkeringen i flankemidten hos *D. filamentosa*. *C. punctulata*'s grundfarve er lys brun, som hen imod ryggen bliver kraftigere og mørkere. Skællene på kroppens sider er mørkrandede, hvorved der opstår et aparte netmønster på ryggen og siderne. Øjensynlig er der mindst to forskellige former af *C. punctulata*, eller to arter?, som bl.a. adskiller sig ved den tilstedeværende, hhv. manglende intensive gule farver på gællelåget og under øjnene og i brystregionen, der er desuden nogle små forskelle i kroppens facon og ved gællernes udsende. Den gul brystede form synes at være en del slankere og mangler den rød/hvide kant på halefinnens øverste del. Til gengæld udvikler hannerne en større og længere halefinne. Begge former har fra bagerste rand af gællerne til haleroden en vandret, på kroppens akse, løbende række af sorte, firkantede pletter, som kan smelt sammen til et gennemgående længdebånd.

I betragtning af *C. punctulata*'s store udbredelses område, Rio Negro – området, Rio Orinoco's Colombianske opland. Kan det vel egentligt ikke undre at der findes flere varianter. Arten som sådan er yderligere påvist i Amazones hovedstrøm, i dens kilder i Peru, i Guyana og i en

biflod til Rio Madeira i Brasilien, ifølge W. Schmettkamp, Sydamerikas dværgcikliden, Hannover, 1982.

Det er ikke så vanskeligt at passe denne rolige, nærmest sky fisk. Vandets værdi er ikke så afgørende, men bør lægge på omkring 10 dGH, pH værdien skal lægge i det neutrale område eller være let alkaliske. En forudsætning for at denne Ciklide befinder sig godt, er at akvariedekorationen, ved hjælp af planter og rødder, byder på godt med mørke skjulesteder, hvor de kan søge ind og gemme sig. Planter – helst storbladet – er desuden nødvendige til yngle pladser, idet *C. punctulata* er fritlegende og anbringer sine æg på planteblade. Hunnen sætter de gule gennemsigtige selvklæbende æg, på bladets overside. Hunnen kan lægge over 100 æg pr. gang. Æggene bliver straks befrugtet af hannen, som under æglægningen svømmer ovenover bladet. Når legen er slut passes æggene kun af hunnen. Dvs. at det er hendes opgave at vifte æggene med brystfinnerne og at rense æggene for skimmel og svampe. Hannen deltager ikke længere, ikke engang i forsvaret af ynglereviret. Ca. tre dage efter legen, klækker ungerne og larverne kommer frem, hunnen lægger nu disse i en lille fordybning, som hun har gravet i bundlaget. Der udvikler larverne sig yderligere fem dage, til de er svømme dygtige. Hvorpå de sammen med moderen, søger ud i friere vand for at søge føde. Hunnen er udstyret med orangerød bugfinner, som det ser ud til at ungerne følger, når hun f. eks klapper bugfinnerne sammen hurtigt efter hinanden, så gemmer ungerne sig. Der kommer kun ca. 30 unger ud af et kuld æg, disse kan sagtens fodres med artemia.

Ja så blev der altså yderligere en artikel, om endnu en af disse små flotte fisk fra Syd Amerika. Som jeg indledningsvis skrev, var den affødt af en mindre diskussion, jeg havde med et par stykker i vores forening, efter min artikel om *Apistogramma*. Selvfølgelig er der nogle af disse fisk som er krævende, men hvis man ikke vover at springe ud, ja så rammer man jo ikke vandet, som tårnspringeren sagde. De fleste af fiskene, i denne familie, er også til at erhverve for penge, da de som regel ligger omkring 70 – 90 kr. pr. par, hos vore dyrehandlere. Som sagt kan jeg virkelig anbefale at prøve disse fisk, til den der synes at der skal ske noget i akvariet.